

L U D V Í K
S T Ř E D A

A L B A T R O S

První
čtení

Tatínkovy pohádky

Veroničin tatínek

...byl šikovný člověk. Ráno vstával na poslední chvíli a potom spěchal, aby nepřišel pozdě do zaměstnání. Než se oholil, maminka mu nachystala snídani, ale dělala to zbytečně. Tatínek si ukousl kus žemle, a když maminka zkontrolovala, jestli neodchází v pantoflích a v pyžamu, což se stávalo dost často, uháněl na autobus.

Tatínkova šikovnost se projevovala hlavně na chalupě. Když zatloukal do zdi háčky na zavěšení nové poličky, nejdřív si zavázal palec a teprve pak sáhl po kladívku. Časté výkřiky Jauvej! Au! a To kladívko nestojí za nic! však svědčily o tom, že si palec zavázal málo.

Výměna prasklé žárovky byla zážitkem pro celou rodinu. Tatínek nestoupl na štafle, dokud nesnesl všechny peřiny, které v chalupě byly, a nerozložil je po podlaze. Věděl proč. Ještě než se dotkl lustru, štafle se zakymácely a tatínek žuch!

Zatím mu to většinou vycházelo. Do peřin se netrefil jen jednou. To spadl po hlavě do koše s našťipaným dřevem a skončil v nemocnici. Naštěstí jenom s rozbitým čelem.

Když se tatínek rozhodl, že natře okenní rámy, maminka mu nakazovala: „Natírej s citem, ať nepocákáš skla. Barva se špatně odstraňuje.“

„Copak neumím zacházet se štětcem?“ pronesl tatínek uraženě a odešel.

Dokud si zpíval svoji zamilovanou Už mně koně vyvádějí, už mně koně sedlají..., bylo všechno v pořádku. Najednou ale zařinčelo sklo a písničku vystřídal zaklení: „Krucináldudyfagot!“

Maminka kývla na Veroniku.

„Jdeme pro lékárníčku, tatínek vypadl z okna.“

Ukázalo se, že oknem prolétl pouze zapatlaný štětec. Tatínek si držel loket, opatrně pohyboval paží a ulevoval si: „Zatracený revmatismus! Vždyť já už pomalu neudržím ani lžici. Ještě že brzo pojedu do lázní. Tam mě dají dohromady.“

O tom, že se štětcem v prstech švihl po komárovi, nepadlo ani slovo. Okenní rámy pak natírala maminka a tatínek s Veronikou jeli ke skle-

náři dát zasklít okno, aby jim do chalupy nelítali vrabci.

Čím víc se přibližoval den tatínkova odjezdu do lázní, tím byla Veronika smutnější.

„A co bude s pohádkami?“ ptala se.

Tatínek si totiž vždycky večer sedl k Veronice na postel a vyprávěl jí pohádku. Někdy kratší, někdy delší, ale pokaždé novou.

S odpovědí to dopadlo jako s tatínkovým ranním vstáváním. Přišla na poslední chvíli.

Veronika s maminkou stály na nástupišti, vlak se zvolna rozjížděl a tatínek zavolal z okýnka: „Nesmutni, princezno, o pohádky tě neošidím. Bude ti je posílat poštou.“

Co slíbil, to také dodržel.

Každý den byla ve schránce expres obálka s pohádkou. Maminka si večer sedla místo tatínka k Veronice na postel, otevřela obálku a četla se pohádka. Někdy kratší, někdy delší, ale pokaždé nová...

Světový nápad

Na poštovní úřad přicupitala stonožka Róza. Rozhlédla se, protože tu byla poprvé, a zamířila rovnou k vedoucímu pošty.

Třicet nožek už podupávalo v kanceláři, sedmdesát ještě šlapalo po chodbě. Stonožka nečekala ani na opozdilce, ani na to, až se jí vedoucí pošty zeptá, co si přeje, a spustila: „V novinách jsem se dočetla, že přijímáte listonošky. Podmínka: dobré nohy. A těch já mám dost, jak se můžete přesvědčit. I kdyby mě někdy dvě bolely a potřebovaly si odpočinout, víte, kolik mi jich ještě zbyde?“

„Devadesát osm,“ řekl vedoucí pošty.

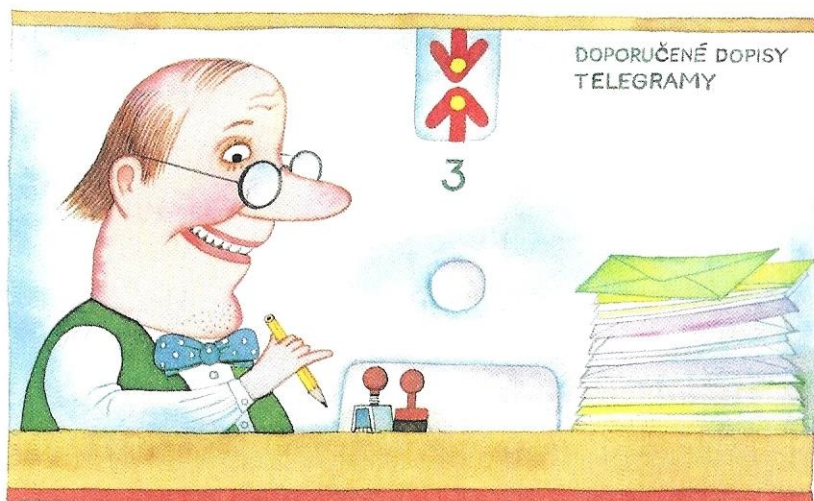
„Tak vidíte. A kdybych si další dvě nebo čtyři zlámala a dali mi je do sádry?“

„Vy jste mě přišla zkoušet z počtů, madam?“ ohradil se poněkud nervózně vedoucí pošty.

„To bych si nedovolila. Ucházím se o místo listonošky.“

Vedoucí pošty se uklidnil.

„Takže nohy jsou v pořádku,“ konstatoval. „Číst

umíte, pokud vám náš inzerát nepřečetl někdo jiný, a jak je to se psáním?“

„Psát jsem zatím nezkoušela, ale určitě to umím.“

Příštího dne se stala z Rózy listonoška. Pobrala nachystanou hromádku pošty a vydala se na roznášku.

Šlo jí to bezvadně. Dopisy, pohlednice a korespondenční lístky zastrkávala podle adres do schránek, a co popletla, to si pak lidé mezi sebou povyměňovali.

Na konci ulice se zastavila. Čekala, až se na se-

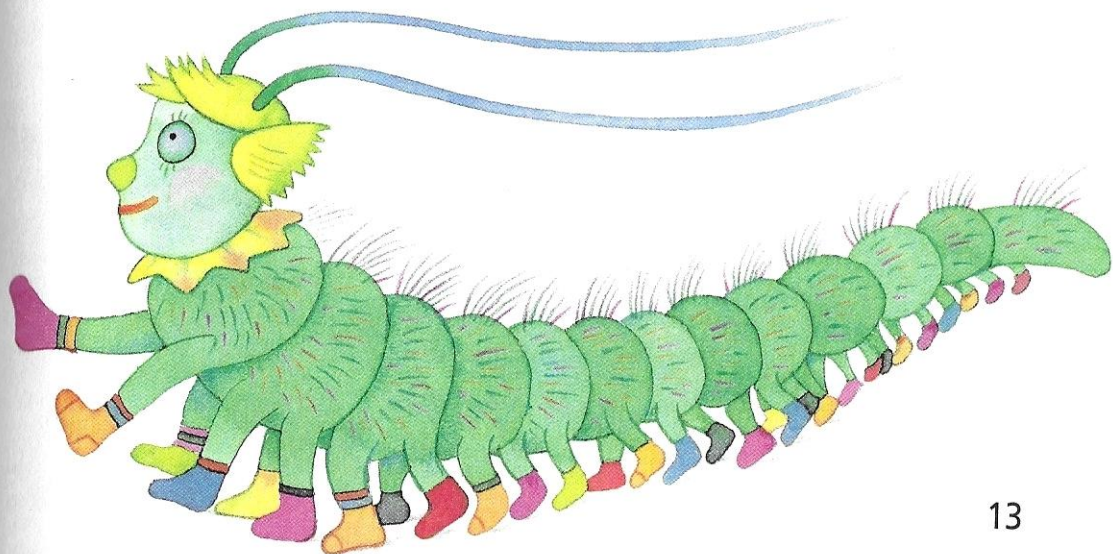
maforu rozsvítí zelený panáček, aby bezpečně přešla a pokračovala s roznášením pošty.

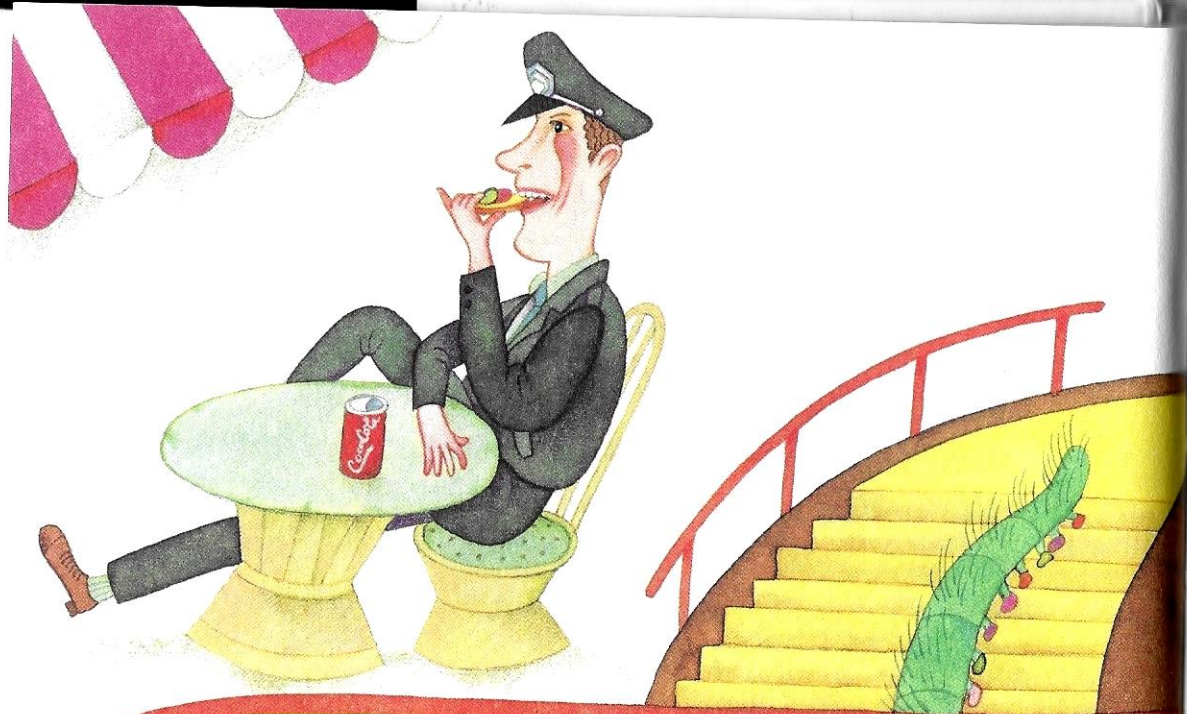
Blik! Panáček na semaforu se zazelenal a Róza vykročila. Dvacet nožek už přešlo na druhou stranu ulice, třicet nožek právě capkalo po přechodu, padesát jich ještě přešlapovalo na chodníku – a semafor znovu blik! Rozsvítit se červený panáček.

Autobusy a automobily na stonožku netrpělivě troubily, tramvaje zvonily. Policista s číslem 313, který si odskočil do bufetu na obložený chlebíček, se přihnul k přechodu.

„Vy nevíte, že se přechází na zeleného panáčka?“ obořil se na Rózu.

Na semaforu se mezitím objevil zelený panáček.

„To víte, že vím. Račte se podívat,“ odpověděla Róza.

Než se policista podíval na semafor, svítil na něm zase červený panáček. Očíslovaný strážce pořádku zčervenal jako on.

„Nebudeme tady spolu panáčkovat, vážená,“ pronesl co nejpřísněji. „Ulice je zacpaná, koukejte přechod okamžitě odstonožkovat!“

Když se Róza celá odsoukala na protější chodník, ulice se uvolnila. Spokojený policista chtěl říci – no vidíte, že to jde, ale Róza ho předešla.

„Jenže já tady teď budu přecházet každý den. Nemohu nechat polovinu domů bez pošty,“ řekla.

Na policistu šly mdloby.

„Cože? Každý den?“ zavrával. „Tak to u policie končím a jdu dělat hajného. Nervy mám jenom jedny.“

Stonožce ho bylo líto.

„A co kdyby se tady, pane strážník, udělal podchod?“ zeptala se.

Policista cvrnkl ukazovákem do kšiltu čepice.

„Podchod? To je světový nápad!“ A pospíchal do bufetu dojíst si obložený chlebíček.

Když se podchod osvědčil, stavěly se ve městě další. Když se osvědčily, stavěly se i v dalších městech a řidiči, chodci i policisté všude pokyvovali hlavami.

„Podchod, to je světový nápad!“

Ovšem čím to byl nápad, to věděl jenom policista s číslem 313 a stonožka Róza. Ta listonoška.

O hvězdách a lidech

Kdysi dávno bylo na světě božské ticho. Když ze staré borovice spadla šiška, zvířata v lese pobíhala sem a tam, jak se toho rámusu polekala, a lidé ze širokého okolí se ozývali: „Ticho! Nerušit!“

V noci to bývalo horší. Hvězdy na nebi brebentily jedna přes druhou. Stačilo, aby některá z nich řekla: „To jsem se dneska báječně vyspala!“ A ostatní hned vyzvíдалy.

„A jestlipak se vám něco zdálo?“

„Povězte, co pěkného se vám zdálo.“

„Nenechte se prosit, povídejte.“

Když se podchod osvědčil, stavěly se ve městě další. Když se osvědčily, stavěly se i v dalších městech a řidiči, chodci i policisté všude pokyvovali hlavami.

„Podchod, to je světový nápad!“

Ovšem čím to byl nápad, to věděl jenom policista s číslem 313 a stonožka Róza. Ta listonoška.

O hvězdách a lidech

Kdysi dávno bylo na světě božské ticho. Když ze staré borovice spadla šiška, zvířata v lese pobíhala sem a tam, jak se toho rámusu polekala, a lidé ze širokého okolí se ozývali: „Ticho! Nerušit!“

V noci to bývalo horší. Hvězdy na nebi brebentily jedna přes druhou. Stačilo, aby některá z nich řekla: „To jsem se dneska báječně vyspala!“ A ostatní hned vyzvíдалy.

„A jestlipak se vám něco zdálo?“

„Povězte, co pěkného se vám zdálo.“

„Nenechte se prosit, povídejte.“

A tak se povídalo. Jakmile skončila první, začala s vyprávěním druhá. A po ní třetí a čtvrtá a pátá, až se všechny vystřídaly.

Protože hvězdy byly už tenkrát strašně daleko od sebe, musely křičet. Děti se budily ze spaní a natahovaly moldánky.

„Mami, já nemůžu spát. Ať jsou ty hvězdy zti-cha.“

Tatínkům si nestěžovaly. Tatínkové spali jako

dudci a potom – na takové maličkosti, jak říkali, neměli čas.

Pořádek musely zjednat maminky. Den co den posílaly hvězdám stížnosti, žádosti, domluvy i prosby.

Když přes hory dopisů a telegramů nebylo vidět ze země na oblohu a z oblohy na zem, hvězdy uznaly, že takhle to dál nejde. Domluvily se a do dnes si povídají každá jen s tou nejbližší hvězdou. A to ještě jenom tím nejtíšším šeptem, který na zemi nikdy nikdo nezaslechne.

Co se v noci díky maminkám zlepšilo, to se ve dne díky všemožným rámusidlům pokazilo. Ze spaní se teď probouzejí malé hvězdičky.

„Mami, já nemůžu spát. Ať lidé přestanou s tím hlukem,“ natahují moldánky, ale hvězdné maminky jsou bezradné. Vědí, že žádné stížnosti, žádosti, domluvy ani prosby nepomohou. S lidmi je to těžké!

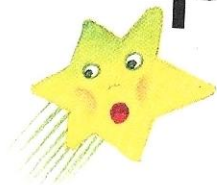

Obsah

Veroničin tatínek - - -	7
Světový nápad - - -	11
O hvězdách a lidech - - -	16
Obchod s pohádkami - - -	19
Ranní návštěva - - -	23
Veroničin sen - - -	27
Báječný vynález - - -	28
O velrybě z Modrého moře - - -	32
Žirafa v biografu - - -	37
Zachráněný král - - -	43
Kopýtkovo tajemství - - -	49
Veroničiny oči - - -	53
Pan Vrkoč a jeho stín - - -	54
Pepan a Pepánek - - -	60
Není počítání jako počítání - - -	65
Veroničina maminka - - -	71
O klukovi s hroší kůží - - -	75

Tatínkovy pohádky

První
čtení

L U D V Í K
S T Ř E D A

Ilustrovala Marie Tichá
Graficky upravil Pavel Hrach
Vydal jako svou 8606. publikaci Albatros,
nakladatelství pro děti a mládež, a. s.,
v Praze roku 1997
Odpovědná redaktorka Zuzana Kovaříková
Výtvarné redaktorky Milada Čvančarová
a Jana Mikulecká
Technická redaktorka Jana Maryšková
Sazbu zhotovilo Typo +
Vytiskla Centa, spol. s r. o.
1. vydání
13-715-97 14/45
Doporučená cena 110 Kč
Pro začínající čtenáře

A L B A T R O S

První čtení

Veronika má báječného tatínka. On jí totiž večer před usnutím vypráví tu nejlepší pohádku, která ho právě napadne. Někdy je delší, někdy kratší, ale pokaždé nová a originální. Jednoho dne však tatínek musí na delší dobu odjet, a holčička zesmutní. Co bude s pohádkami? Veroničin tatínek ale všechno vymyslí a provede tak, aby svou dcerku o další vyprávění neošidil. A jestli i vy chcete znát jejich tajemství a tatínkovy nové pohádky, otevřete tuto knížku.

13-715-97
14/45

ISBN 80-00-00512-3

9 788000 005126

Doporučená cena 110 Kč